

Aga tema walitsus ei lesta ilmaski lauemine, kui aga ühe aasta. On see aeg mööda läinud, siis saab kuningas sunnitud, trooni pealt maha astuma, tema kumbert wäetasse kuninglikud ehted ära ja halwad riided pannakse tema selga. Wahid wiitwad teda mere ääre ja sunnivad seal laewa peale astuma, mis teda ühe teise saarele wiib, mis loodusest paljas ja jäle, kale ja sigimata kui lõrb. Seal peab tema, selle läsku mõne pääwa eest tuhanded kuulsiwad ja wiibimata täitsiwad, wiletsat elu elama, ilma seltsita ja abita. Rahwas aga, kes wanast kuningast lahti saanud, ruttab õisates uue wastu, et teda aasta pärast niisama trooni pealt äratõngata, kui teistega enne sündis. See, minu armuline kuningas, on selle saare seadus, mis ükski inimene muuta ei wõi. See on lõwa muutmata loodud saatlus.

„Kas minu eeskäijatele,“ küsis kuningas, „on nende tulewane elu ka nõnda ettekuulutatud, kui praegu mulle?“ „Ei ühegi eest ole see warjule peetud, mis teda ootab,“ wastas minister. „Aga neil oli wähe julgust ja tahtmist, oma filmi, mis trooni au ja ilu pimedaks teinud, kurwa tulewa aja peale pöörata. Suure lusti ja rõõmuga ei pannud nemad tähelegi, et nende õnne aasta lärmeSte mööda läheb ja neil ei tulnud meelegi, endid kurwa tulewa aja wastu ettewalmistada, mis nende õnnele ahwardas otsta teha. Nende õnne aasta oli lähem mööda minema, kui nemad arwasiwad ja õnnetu lahtisaamise pääw ilmus, ilma et ne-

mad tulewase elu heaks midagi oleksiwad teinud. Suure ahastusega pidiwad nemad tühjale saarele minema, kus õnnetus neid oma raudse lättega piigistab.“

Need ministri sõnad täitsiwad kuningas jäidant lartliku murega; ta mõtles rahutuma meelega selle peale, et juba weikene jagu tema kallist aastast oli mööda läinud, ilma et tema midagi kurwa tulewa aja heaks oleks wõinud teha. Ta wõttis nüüd kindlat nõuu, seda aega, mis weel ees oli, nii heaste kui ial wõimalik tulewa elu kajaks pruukida. „Tark mees,“ ütles ta ministri-le, „sina oled mulle kurje asju ettekuulutanud, ei keegi muu kui aga sina wõid mulle seda õpetust anda, kuda mina tulewa hädaohu eest wõin ärapögeneda.“

„Teie tulite,“ wastas minister, „kui waene fant meie saarele, kellel midagi ei olnud, mis ta maiseks waranduseks oleks wõinud nimetada. Teadke nüüd ka, et teie siit peate just nõnda äraminema, luda teie olete tulnud, kui waene laewaritnil. Teile jääb aga üks ainulene tee üle, see on: ahwardawat hädaohu palja saare peal ärapöörata. Teie peate tublid töömehed jenna saatma, kes seal suured waranduse majad ülesehitawad ja lõigega, mis inimesel tarwis on, aegsaste täidawad. Kõik need tööd peawad wiibimata ettewõetud saama. Aeg ruttab, wiimne pääw jõnab lätte ja ükski tund, mis mööda läinud, ei tule enam tagasi. Mõelge aga selle peale, et teie tulew elukoht just nõnda hea ehk